

ЧУВАРИ МОГ ДЕТИЊСТВА

Фотографије и текст: Марија Момић

GUARDIA OF MY CHILDHO

Photographs and text: Marija Momić

Књигу посвећујем Ковач Мирјани, Сид

This book is dedicated to Kovač Mirjana, S

УВОДНА РЕЧ АУТОРКЕ

Идеја о књизи *Чувари мој деџинџсџва* настала је на основу истраживања детињства тј. испитивања доживљаја нечега што можемо назвати *јединственим џренуцим доколице*.

Овај пројекат делом је реконструкција мојих сећања на детињство проведено у кућу маминих родитеља, али је уједно и медитативно проматрање о детињству као универзалном искуству. Радећи на овој књизи покушала сам да сачувам од заборава нешто од тог драгоценог доба. Жеља ми је да подсетим себе, али и друге, зашто нам је и данас као зрелим људима, једнако битно да застанемо, одморимо и препустимо се тренутку.

Људи рођени средином и крајем 80-тих година прошлог века припадају последњим генерацијама људи који су знали како је одрастати у свету без интернета.

Наше детињство обележили су периоди досаде у којима смо морали да се потрудимо да осмислимо креативни начин не би ли се забавили. Енергија коју смо улагали у овај процес осмишљавања игре, долазила је управо из стања и осећаја слободе.

Трагајући за овим осећајем враћам се у двориште у ком сам одрасла и живела до своје дванаесте године. Девојчица са којом реконструишем доживљај доколице пројекат живљава сасвим аутентично али другачије детињство, њено искуство далеко је сложеније од мог. Сара је моја сестра од ујака. Током нашег заједничког рада, али и раније уочила сам разлике које носи одрастање у савременим околностима у односу на то како сам га ја доживела.

Данашњи клинци морају да уложе више енергије како не би били ометани, како њихово детињство не би остало расејано на интернету или сличним наметнутим активностима која им испуњавају време али одузимају тренутке мира. И док деца својим успешније опонашају навике одраслих, ми, „одрасли“, вешто прикривамо горак осећај да нам „увек нешто измиче“. У оваквој реалности, често нам само спомињање доколице може изазвати узнемиреност и нелагоду, толико да се запитамо како би живели и шта би радили да нама интернета, телевизије и телефона.

Све пратимо. Све видимо. Све знамо. Присутни смо свуда. Поставља се питање хоће ли човек икад више бити сам? Ако и буде, како ће ту самоћу доживљавати? ●

AUTHOR'S PREFACE

The idea for „*Guardians of My Childhood*“ arose from my exploration of childhood itself, that is to say, from an inquiry into experience of what we might call *the unique moments of leisure*.

This project is in part a reconstruction of my own memories of childhood spent in the house of my maternal grandparents. At the same time, it is a meditative reflection on childhood as a universal experience. While working on this book, I tried to preserve something of that precious time from being forgotten. My wish is to remind myself, and others as well, why it still matters, even in adulthood, to pause, to rest, and to surrender to the moment.

Those of us born in the mid-to-late 1980s belong to the last generations of people who knew what it was like to grow up in a world without the internet.

Our childhood was marked by long periods of boredom, which required effort and imagination just to entertain ourselves in a creative manner. The energy we poured into inventing games came precisely from the state and feeling of freedom.

In pursuit of that feeling, I am returning to the yard where I lived until the age of twelve. The girl who is now reconstructing that experience of idleness is living an entirely authentic but very different childhood of her own. Her experience is far more complex than mine was. Her name is Sara, and she's my cousin. Through our work together, both during this project and before it, I observed how different it is to grow up in today's world compared to how I experienced it.

Today's children have to work harder not to be interrupted, not to let their childhood become scattered across the internet or lost in similar imposed activities that fill their time but steal their moments of peace. As children learn to mimic adult habits with growing ease, we — „the adults“ — hide so artfully the bitter sense that something is always slipping away. In such a reality, even the mention of leisure can make us feel unsettled, disquieted. It forces us to wonder how we would live and what we would do without the internet, television, or smartphones.

We track everything. We see everything. We know everything. We are everywhere. But the question remains: will humans ever again truly be alone? And if so, how will we experience that solitude? ●

Поглавље прво

Трагови

Chapter I

Traces

Куће у насељу
Houses in the neighborhood

Кућа до нас
The House Next to Us

Moja бака
My Grandmother

